

[Svend Haugaard.]

være sådan, at samfundet har et vist med-ansvar. Ellers synes jeg heller ikke, der er menig i nogen ting.

Jeg er ikke helt sikker på, at det er det, der er meningen med forslaget. Jeg har en fornemmelse af en undertone, som siger mig, at man glemmer virksomhedernes krav på en rimelig behandling i sådanne situationer, glemmer, at det er disse virksomheder, vi lever af, deres produktion, vi skal gøre godt med, deres overskud, vi skal betale forureningbekæmpelsen med. Jeg mener derfor, det må være samfundets absolutte pligt, så hurtigt som det på nogen måde er muligt, at konkretisere, hvilke krav man har i sinde at stille til de pågældende virksomheder, og jeg er skuffet over, at der ikke er mere med i lovforslaget derom. Men i øvrigt er det meget afgørende med et internationalt samarbejde her, ikke alene af hensyn til gode og virksomme resultater, men også af hensyn til virksomhedernes konkurrenceevne.

Jeg nævnte før ministerens mange beføjelser. Jeg har prøvet at tælle op og nåede til 27 eksempler på — det er der i hvert fald — at ministeren „kan“, uden nærmere definition af, hvordan dette „kan“ skal udmøntes. Der siges i bemærkningerne, at man ønsker en samling af bestemmelserne i gældende love, og jeg sagde før, at jeg var enig heri. Men det er jo ikke sket. Man har heller ikke bygget videre på de konkrete bestemmelser i f. eks. de lokale sundhedsvedtægter, som man nu ophæver, ud over nogle regler, som jeg om et øjeblik skal vende tilbage til. I stedet for har man fået som det eneste egentlig landsdækkende ministerens beføjelser.

Jeg mener, at forslaget bærer meget tydeligt præg af, at man ikke ved sine levende råd på en række områder, men meget håber, at man langs ad vejen finder ud af, hvad man skal bruge sit „kan“ til. Eller også — men det håber jeg ikke er rigtigt — er det sådan, at man ved, hvad man ønsker at foreslå, men man vil vente med at sige det, til man har bemyndigelsen godt i havn.

Jeg er helt klar over, at det, der står i lovforslaget, lægges frem til debat, og at der vil ske ændringer, før det kommer frem igen. Det er helt i sin orden, især det med ændringerne. Men hvad er der ret beset i forslaget at debattere ud over ministerens 27 beføjelser? Med al respekt for, hvad ministeren kan, og hvad i øvrigt embedsmænd og miljøstyrelse osv. måtte kunne, mener jeg, det er for lidt at gå ud til debat om. Det ville være mere udbytterigt at debattere indholdet af nogle konkrete bestemmelser, man agter at komme frem med. Ellers bliver det bare en debat om, hvad man skal debattere.

Jeg mener, at forslaget er meget ufærdigt, meget skuffende, og jeg tør sige med sikkerhed, at i den nuværende form med de mange bemyndigelser får det ikke det radikale venstres tilslutning. Der er ikke blot behov for ændring hist og her; der er behov for en fuldstændig omredigering, så at man ud af loven er i stand til at se, hvad i hvert fald hovedtrækkene af de planlagte bestemmelser indhold bliver. Jeg erkender, at der i forslaget til regler er en hel del detaljer. Jeg erkender, at der må være detaljer, og at det kun er hovedlinjer, man kan bringe i selve lovforslaget. Men hvis jeg tager dette udkast til regler frem — jeg vil ikke her tale om lov, men om administrative retningslinjer — giver det i virkeligheden bange anelser. For at tage et eksempel med hensyn til dyrehold. Løbegårde: der skal være gulv, som er vanskelig gennemtrængeligt for vand. Ja vel, men hvis man går over til en vestjysk landmand og siger til ham: hør, min ven, nu skal du altså lægge et tykt cementgulv i din løbegård, som du lukker kvæg ud på en gang imellem, så vil han spørge: sig mig engang, må jeg have lov til at have mark, uden at der er gulv på den? Ting, som kan være fuldt ud rigtige nær en by og tætbefolkede områder, er det rene galskab på steder, hvor der er tyndt befolket. Så har jeg da ikke sagt det for stærkt.

Lad mig nævne et andet eksempel. At gulv i stalde skal falde 3 cm pr. m, det er helt i sin orden, og det vil enhver landmand